

“Quan fas novel·la històrica cal evitar el clixé, és molt fàcil de caure-hi”

Matthew Pearl (Nova York, 1975), l'autor de *L'ombra de Poe*, i d'*El Club Dante*, completa la trilogia de thrillers literaris amb *L'últim Dickens* (Columna).

—En quin moment de la recerca sobre Charles Dickens vàreu dir-vos que ja teníeu la novel·la?

—Quan vaig escriure el meu llibre sobre Poe i investigava una trobada amb Dickens en la qual van parlar de novel·les de misteri. Aquí vaig veure la llum.

—A Dickens li agradaven les novel·les de misteri com les que escrivia Poe o considerava que eren literatura de segona fila?

—Era un gènere encara nou i Dickens tot just el començava a descobrir. Va interessar-li perquè ell també era un expert a l'hora de crear enjòlit.

—Dickens era tan popular als Estats Units com diu?

—Sí. Hi ha dues raons que expliquen aquesta popularitat. La primera, que no existien els drets d'autor i per tant tot editor podia publicar-lo. I la segona, que la vida de Dickens és semblant a la de l'heroï americana; un pobre noi que es fa famós i ric gràcies només al seu esforç, a la seva habilitat. Era una història molt americana i molt democràtica.

—El fet que Dickens publicués les novel·les en fascicles l'obligava a mantenir sempre una tensió en la trama, no?

—Exactament. Per a un escriptor és l'entrenament perfecte. Així busca què ha d'oferir al lector perquè esperi els fascicles següents.

—Per aquesta raó, anomeu *fascicle* cada capítol?

—Sí. A més, n'hi ha sis perquè és el nombre dels que li faltaven per acabar la novel·la que escrivia quan es va morir, *El misteri d'Edwan Dood*, sobre la qual munto el meu relat. No sé si algú se n'ha adonat.

—El misteri sobre l'obra inacabada de Dickens tindrà, finalment, poc paper en la trama.

—Serveix per a engegar-la. Deliberadament, no he volgut escriure ni imaginar-me un final. M'interessa explorar el desig de saber.

—Parleu amb força detall, a l'inici de la novel·la, del sector editorial nord-americà. Heu volgut fer un retrat molt detallat, fins i tot intens. Molt fidel, també?

El novel·lista Matthew Pearl, autor de *L'ombra de Poe*, presenta *L'últim Dickens*. Ha estat traduïda per Columna.

—Del tot. Per a mi és sempre preferible ser fidel a la història i precís. A més, aquesta fidelitat crea un dramatisme molt especial, encara que hi afegeixis ficció.

—No heu volgut caure en el tòpic de l'home anglès contraposat a l'americà, tot i que l'oportunitat hi era.

—Intento allunyar-me de les idees preconcebudes sobre persones o països. Sempre em concentro en la recerca i la trama. Mai no tinc en compte les meves idees o concepcions sobre els personatges. Quan fas ficció històrica és molt fàcil de caure en el clixé i amb el meu sistema ho evito.

—L'ombra de Dickens sembla projectar-se sobre la novel·la. Però no us heu deixat encomanar pel seu humor.

—Seria difícil que el lector d'avui acceptés els personatges còmics de Dickens. Massa sovint es cauria en l'estereotip. Per això utilitzo l'humor amb comptagotes. Els millors personatges de Dickens, penso, van més enllà de l'humor, són personatges molt rics i complexos.

—Us agrada més l'acció i el diàleg que no les descripcions. Per motius d'estratègia literària o per estalviar-los la feina de documentació que exigeixen els retrats d'ambient?

—Encara hi ha gent que pensa que descripció massa! No sé si n'hi ha poca o molta. Investigo molt. No em fa mandra.

—Com construïu els personatges? En teniu prou tenint-los al cap o els obriu carpetes a l'ordinador?

—Totes dues coses. Comences imaginant-los a partir d'imatges reals i després te'n fas una idea pròpia, com si coneguessis aquella persona.

—Escriviu amb més angoixa ara o quan vàreu començar?

—Angoixa, mai. Ansietat, sí. I en tenia més quan començava. Ara em sembla que ho tinc tot més apamat.

—Per què heu posat un sol epígraf, un poema de Thackeray, i al segon fascicle?

—Perquè descriu l'afecte que la gent tenia per Dickens. És el millor document que he trobat per a constatar la passió que Dickens despertava. I és just al capítol on per primera vegada apareix ell. No hi ha cap més motiu.

Lluís Bonada